

Hensyn, der bevirkede, at der intet foretoges imod Gaardens Ejer, da Renterne udebleve, selv efter at det var oplyst for den, at Gaarden var fuldstændig ude af Drift og Pantet i høj Grad forringet, lader sig selvfølgelig ikke paavise af andre end Centralkomiteens Bestyrelse.“ Men naar dette er Tilfældet, havde det vistnok været rigtigere og klogere, om man ikke havde brugt saa stærke Insinuationer om, at der forelaa noget i den Retning. Saa føjes der til; „Udvalget finder det dog ret paafaldende, at omtrent samtidig med, at Krigsministeren (Bahnsen) fik det store Laan i sin Ejendom Thaarupgaard, købte Krigsministeriet af daværende Professor Bagge ved Landbohøjskolen, der sad som *Formand i Bestyrelsen for Centralkomiteen*, Grund til Anlæg af Gladsaksefortet paa den af ham overtagne Ejendom Grønnegaard, til en meget høj Betaling: 2,500 Kr. pr. Td. Land + 15,000 Kr. for Ulemper ved Anlægget.“ Jeg skønner ikke bedre, end, at hele dette Stykke er ganske almindelig — hvad skal jeg kalde det: Æresførmelse, grov Krænkelser af en allerede afdød. Men hvorledes dette skulde kunne gavne selve den Sag, man har for Øje, at bringe den Slags Ting frem, der vel nærmest maa betegnes som Æreskænderier, ved jeg ikke. Det forekommer mig, at det ikke gavner selve Sagen; men der er al mulig Grund til at nedlægge en Protest imod, at det bliver almindelig Kutume for Rigsdagen, naar den vil tage fat paa Ting, som ikke ligefrem ligger under den, at den da gør det paa en saa lidet sømmelig Maade, som det her er sket. Der er maaske Papirer, som den ærede Ordfører har set, men som jeg ikke har haft Lejlighed til at se, og som have været bestemmende for ham. Jeg skal dernæst henvisse til, hvad der staar længere nede paa samme Spalte 840, hvor der tales om, at de paagældende Revisorer ikke have gjort nogen Bemærkning om, hvorvidt Renten er indbetalt. Det er nu med Hensyn til denne Revision et Spørgsmaal om, hvor vidt dens Myndighed strækker sig. Det kan den ærede Ordfører maaske have faaet Oplysning om. Jeg kan ikke se det heraf. Er det en kritisk Kontrolrevision, eller er det en almindelig Talrevision? Det drejer sig dog noget om, hvorvidt det er det ene eller det andet, for at afgøre, om det kunde være berettiget at fremdrage Revisionen, som sket er. Paa den anden Side indrømmer jeg, at naar den ærede Ordfører vilde tage denne Sag op, maatte han paa dette Punkt være

berettiget til at holde sig til Revisionen. Men det fremgaar, som sagt, ikke klart, hvorvidt der med Rette kan bygges nogen Anke mod den, idet intet er oplyst om Beskaffenheden af dens Karakter som Revision.

Men hvad jeg her har sagt, gælder i ethvert Tilfælde ikke, hvad der staar paa næste Side af Betænkningen angaaende Kasserevisionen. Her er Forholdet ganske i Almindelighed det, at Kasserevisionen ikke har andet og mere at gøre ifølge Statutterne end at paase, at Bøgerne og Kasserne stemme. Af deres Erklæring og forøvrigt ogsaa af de Beretninger, Komiteen har udgivet, fremgaar det, at man ved den Transaktion, som fandt Sted, idet Landmandsbanken overtog Thaarupgaard, har opført de 70,000 Kr. som en personlig Fordring. Det hedder i Beretningen for 1892 om denne Sag, at Fordringen er bogført inden for Linien, men at den maa betragtes som en mindre sikker Fordring, hvad den sikkert vistnok ogsaa er. Men den findes dog altsaa paa Regnskabet, og det vilde derfor have været klogest, om Betænkningen havde ladet ogsaa dette Punkt ligge. Kasserevisionens Stilling synes der ikke at være det mindste at sige til. Jeg har ved en Samtale med den ærede Ordfører faaet det Indtryk, at det heller ikke har været Meningen at bebrejde Kasserevisionen noget; men jeg vil i ethvert Tilfælde give ham Lejlighed til at komme fuldstændig bort derfra, thi hvad der staar i Betænkningen, kan misforstaas. Der staar jo derunder Navnene paa ikke alene dygtige, men ogsaa højt ansete Forretningsfolk, som have følt sig krænkede ved den Maade, hvorpaa de ere blevne omtalte.

Jeg skal kun yderligere tilføje, at det har undret mig en hel Del, at den ærede Ordfører, der dog maa betragtes som en grumme praktisk Mand, kunde være saa forbavset over de lidte Tab. Det er dog ikke saa ualmindeligt i dette Land, at Personer og Institutioner lide Tab ved Landejendomme, ved den Værdiforringelse, som kan finde Sted som Følge af Konjunkturerne. Tværtimod forekommer det mig, at man har set ret meget her i Landet af den Art og ser det fremdeles, og jeg vil paastaa, at dette betydelige Tab, som er lidt for denne Institution, ikke forholdsvis er større, end de have været under mange andre Forhold, saavel for Personer som for Institutioner. Men det, som har gjort Sagen her saa pinlig — derom ere vel alle enige —, er den Om-